

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σημείο iii, του κανονισμού (ΕΚ) 261/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, για τη θέσπιση κοινών κανόνων αποζημίωσης των επιβατών αεροπορικών μεταφορών και παροχής βοήθειας σε αυτούς σε περίπτωση άρνησης επιβίβασης και ματαίωσης ή μεγάλης καθυστέρησης της πτήσης και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 295/91 ⁽¹⁾, την έννοια ότι η αξίωση αποζημίωσης για ματαίωση πτήσεως λιγότερο από επτά ημέρες πριν από την προγραμματισμένη ώρα αναχώρησης αποκλείεται και στην περίπτωση που ο επιβάτης αεροπορικών μεταφορών υφίσταται εξαιτίας της εναλλακτικής πτήσεως που του προσφέρεται απώλεια χρόνου συνολικά μικρότερη από τρεις ώρες, μεγαλύτερη όμως από δύο ώρες, διότι η πραγματική άφιξη καθυστερεί περισσότερο από δύο ώρες αλλά λιγότερο από τρεις ώρες σε σχέση με την προγραμματισμένη άφιξη;

⁽¹⁾ ΕΕ L 46, σ. 1.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Arbeidsrechtbank Antwerpen (Βέλγιο) στις 19 Φεβρουαρίου 2018 — Maria Vester κατά Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Υπόθεση C-134/18)

(2018/C 182/09)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Maria Vester

Καθού: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

Προδικαστικό ερώτημα

- 1) Διαπράττεται παράβαση των άρθρων 45 και 48 της Συνθήκης της 25ης Μαρτίου 1957 για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ) όταν το τελευταίο αρμόδιο κράτος μέλος, κατά την έναρξη της ανικανότητας προς εργασία, μετά τη συμπλήρωση περιόδου αναμονής συνιστάμενης σε 52 εβδομάδες ανικανότητας προς εργασία, κατά την οποία χορηγούνταν παροχές ασθένειας, αρνείται τη χορήγηση παροχής αναπηρίας βάσει του άρθρου 57 του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας, και το άλλο κράτος μέλος, το οποίο δεν είναι το τελευταίο αρμόδιο κράτος μέλος, εφαρμόζει για την εξέταση του δικαιώματος αναλογικώς επιμερισμένης παροχής αναπηρίας περίοδο αναμονής διάρκειας 104 εβδομάδων σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο;
- 2) Συνάδει σε αυτήν την περίπτωση με το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας το ότι ο ενδιαφερόμενος κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου αναμονής εξηρτάτο από παροχές κοινωνικής πρόνοιας, ή υποχρεώνουν τα άρθρα 45 και 48 ΣΛΕΕ το κράτος, που δεν είναι το τελευταίο αρμόδιο κράτος, να εξετάσει το δικαίωμα για παροχές αναπηρίας μετά τη συμπλήρωση της περιόδου αναμονής η οποία προβλέπεται από τη νομοθεσία του τελευταίου αρμόδιου κράτους, ακόμη και αν δεν το επιτρέπει το εθνικό δίκαιο του κράτους που δεν είναι το τελευταίο αρμόδιο κράτος;

⁽¹⁾ ΕΕ 2004, L 166, σ. 1.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Landgericht Bonn (Γερμανία) στις 23 Φεβρουαρίου 2018 — Antonio Romano, Lidia Romano κατά DSL Bank

(Υπόθεση C-143/18)

(2018/C 182/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Landgericht Bonn

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγοντες: Antonio Romano, Lidia Romano

Εναγομένη: DSL Bank

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της οδηγίας 2002/65 ⁽¹⁾ την έννοια ότι απαγορεύει εθνική διάταξη ή πρακτική, όπως αυτή που εφαρμόζεται στην υπόθεση της κύριας δίκης, βάσει της οποίας το δικαίωμα υπαναχώρησης δεν αποκλείεται σε περίπτωση συμβάσεων δανείου που συνάπτονται εξ αποστάσεως και η εκτέλεσή τους έχει ολοκληρωθεί πλήρως και από τα δύο μέρη με ρητή αίτηση του καταναλωτή προτού ασκήσει ο καταναλωτής το δικαίωμα υπαναχώρησης;
- 2) Έχουν το άρθρο 4, παράγραφος 2, το άρθρο 5, παράγραφος 1, το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, και το άρθρο 6, παράγραφος 6, της οδηγίας 2002/65 την έννοια ότι η δέουσα λήψη των πληροφοριών που προβλέπει το εθνικό δίκαιο σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, και το άρθρο 3, παράγραφος 1, σημείο 3, στοιχείο α', της οδηγίας 2002/65, καθώς και η άσκηση του δικαιώματος υπαναχώρησης του καταναλωτή με βάση το εθνικό δίκαιο, πρέπει να κρίνονται μόνο με γνώμονα τον μέσο καταναλωτή που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, λαμβανομένων υπόψη όλων των κρίσιμων πραγματικών στοιχείων και όλων των περιστάσεων που περιβάλλουν τη σύναψη της σχετικής συμβάσεως;

Σε περίπτωση αρνητικής απάντησως στο πρώτο και στο δεύτερο ερώτημα:

- 3) Έχει το άρθρο 7, παράγραφος 4, της οδηγίας 2002/65 την έννοια ότι αποκλείει εθνική διάταξη κράτους μέλους η οποία προβλέπει ότι μετά τη δήλωση υπαναχώρησης από σύμβαση καταναλωτικού δανείου που έχει συναφθεί εξ αποστάσεως ο προμηθευτής οφείλει να καταβάλει στον καταναλωτή, πέραν του ποσού που εισέπραξε από αυτόν βάσει της εξ αποστάσεως συμβάσεως, και αποζημίωση για τη χρήση του εν λόγω ποσού;

⁽¹⁾ Οδηγία 2002/65/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Σεπτεμβρίου 2002, σχετικά με την εξ αποστάσεως εμπορία χρηματοοικονομικών υπηρεσιών προς τους καταναλωτές και την τροποποίηση των οδηγιών 90/619/ΕΟΚ του Συμβουλίου και των οδηγιών 97/7/ΕΚ και 98/27/ΕΚ (ΕΕ 2002, L 271, σ. 16).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) στις 28 Φεβρουαρίου 2018 — X BV κατά Staatssecretaris van Financiën

(Υπόθεση C-160/18)

(2018/C 182/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hoge Raad der Nederlanden

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναρρεσείουσα: X BV

Αναρρεσίβλητος: Staatssecretaris van Financiën

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει οι παράγραφοι 2, 4 και 5 του άρθρου 3 του κανονισμού 1484/95 ⁽¹⁾ σε συνδυασμό με το άρθρο 141 του κανονισμού 1234/2007 ⁽²⁾ να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι με τον περιγραφόμενο σε αυτές μηχανισμό ελέγχου, επίσης στην περίπτωση εκ των υστέρων ελέγχου, ο μοναδικός σκοπός είναι να διασφαλιστεί η δυνατότητα των αρμοδίων αρχών να λαμβάνουν εγκαίρως γνώση των πραγματικών περιστατικών και των περιστάσεων αναφορικά με διαδοχικές συναλλαγές που μπορούν να θέσουν εν αμφιβόλω την ορθότητα της δηλωθείσας τιμής εισαγωγής cif και να αποτελέσουν λόγο για τη διεξαγωγή περαιτέρω έρευνας;